

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie w sprawie z wniosku S. J. (1) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł. w przedmiocie skargi wnioskodawcy na bezczynność organu.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

Wnioskodawca S. J. (2) w dniu 12 września 2012 roku złożył skargę na bezczynność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Podniósł, że pozwany nie wypłacił mu zasiłku chorobowego za 2011 rok. Wniósł o nakazanie wypłaty tego zasiłku. Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt XI U 760/12 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zobowiązał pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. do wydania decyzji w terminie do dnia 28 grudnia 2012 roku w przedmiocie wysokości zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 maja 2011 roku do dnia 7 listopada 2011 roku, zawiadomił o powyższym zobowiązaniu Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, stwierdził, że niewydanie decyzji przez organ rentowy nie miało miejsca z rażącym naruszeniem prawa.

Decyzją z dnia 28 grudnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyjął do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego S. J. za okres 24 maja 2011 roku – 7 listopada 2011 roku wynagrodzenie wypłacone za okres od października 2010 roku do kwietnia 2011 roku, tj. za pełne miesiące kalendarzowe, zasiłek chorobowy za okres pobytu w szpitalu od 8 października 2011 roku do 27 października 2011 roku przyznał w wysokości 70% podstawy wymiaru. W uzasadnieniu podniesiono, iż z dokumentacji wynika, że wnioskodawca był dwukrotnie w szpitalu: w okresie 10-21 maja 2011 roku i 8-27 października 2011 roku. Ponowny pobyt w szpitalu nie przypadł na okres między 15 a 33 dniem niezdolności do pracy w roku kalendarzowym, a zatem zasiłek chorobowy za okres pobytu w szpitalu wynosi 70% podstawy wymiaru zasiłku. Do podstawy wymiaru zasiłku przyjęto wynagrodzenie za pełne miesiące kalendarzowe: za październik 2010 roku w kwocie 2.690,48 zł oraz za okres od listopada 2010 roku do kwietnia 2011 roku w kwocie 3.000 zł miesięcznie.

W odwołaniu z dnia 16 stycznia 2013 roku sprecyzowanym na rozprawie w dniu 19 marca 2013 roku w sprawie XI U 157/13 S. J. (2) wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych, o przyjęcie do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego wynagrodzenia w kwocie po 3.000 zł za każdy miesiąc oraz wypłatę za okres pobytu w szpitalu zasiłku chorobowego w wysokości 80% podstawy wymiaru. Nadto zgłosił roszczenie o zwrot utraconego zarobku, które nazwał „odszkodowaniem z powodu pobytu na rozprawie i niemożności z tego powodu wykonywania pracy i zarobienia pieniędzy”.

Wyrokiem z dnia 28 marca 2013 roku w sprawie XI U 157/13 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił odwołanie od decyzji z dnia 28 grudnia 2012 roku, stwierdził czasową niedopuszczalność drogi sądowej w zakresie roszczenia o odsetki i w tej części sprawę przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.. Apelacja wnioskodawcy od powyższego orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 lipca 2013 roku w sprawie VII Ua 54/13.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd meriti podniósł, iż zgodnie z art.477¹⁴ § 3 k.p.c., jeżeli odwołanie wniesiono w związku z niewydaniem decyzji przez organ rentowy, sąd w razie uwzględnienia odwołania zobowiązuje organ rentowy do wydania decyzji w określonym terminie, zawiadamiając o tym organ nadrzędny, lub orzeka co do istoty sprawy. Jednocześnie sąd stwierdza, czy niewydanie decyzji przez organ rentowy miało miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

Celem tego przepisu jest doprowadzenie do rozstrzygnięcia wniosku złożonego przez ubezpieczonego, bądź to poprzez zobowiązanie organu rentowego do wydania określonej decyzji, bądź też poprzez rozstrzygnięcie spornej kwestii przez Sąd.

Sąd Rejonowy uznał skargę za uzasadnioną, bowiem co do zasiłku chorobowego za okres dochodzony skargą została wydana przez organ rentowy decyzja z dnia 28 grudnia 2012 roku, od której wnioskodawca złożył odwołanie i które zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 lipca 2013 roku w sprawie VII Ua 54/13. Dopiero z tym dniem roszczenie o odsetki mogło być przekazane organowi rentowemu celem rozpoznania i wydania decyzji. Złożona w dniu 8 lipca 2013 roku skarga na bezczynność organu jest zatem niezasadna. Zgodnie bowiem z art. 83 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 205, poz. 1585 ze zm.) odwołanie do sądu przysługuje również w razie niewydania decyzji w terminie 2 miesięcy, licząc od dnia zgłoszenia wniosku o świadczenie lub inne roszczenia.

Z uwagi na powyższe, uznając skargę za nieuzasadnioną Sąd Rejonowy orzekł, jak w sentencji.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył wnioskodawca.

W uzasadnieniu apelacji S. J. (2) podniósł, że zostały naruszone jego prawa konstytucyjne. Apelujący wskazał, że nie dokonano dotychczas wypłaty zasiłku chorobowego w pełnej wysokości za miesiąc lipiec 2011 roku – według wycień ZUS oraz za maj i czerwiec 2011 roku według druku (...). Ponadto zasiłek chorobowy, który już otrzymał za okres pobytu w szpitalu został wypłacony w nieprawidłowej wysokości tj. przy przyjęciu 70% podstawy wymiaru tego świadczenia. Apelujący zwrócił uwagę, że w roku kalendarzowym 2011 jego pobyt w szpitalu trwał poniżej 33 dni. W związku z tym doszło do zaniżenia wysokości zasiłku chorobowego za okres hospitalizacji poprzez przyjęcie 70% podstawy wymiaru zasiłku, w sytuacji gdy prawidłowo winno być to 80% podstawy. Ponadto skarżący podniósł, że nie zostały wypłacone odsetki i waloryzacja, a Sąd Rejonowy zignorował jego pozew nr 2 o waloryzację i odszkodowanie za pobyt na rozprawie.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 3 kwietnia 2014 roku wnioskodawca poparł apelację i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przyznał, że otrzymał zasiłek chorobowy za lipiec 2011 roku.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

Zauważyć należy, że zarzuty apelacji mają dość szeroki zakres i dotyczą przede wszystkim różnych żądań, jakie wnioskodawca wysuwał już wobec organu rentowego w kilku toczących się między tymi stronami sporach sądowych. To zaś oznacza, że skarżący całkowicie pomija konkretny przedmiot niniejszego postępowania zakończony zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 listopada 2013 roku. Odwołanie S. J. (1) w tej sprawie dotyczyło skargi na bezczynność organu polegającą na niewydaniu decyzji dotyczącej zasiłku chorobowego za okres od maja 2011 roku do października 2011 roku, „odsetek ustawowych i waloryzacji z powodu opóźnienia wypłat zasiłku” oraz odszkodowania za zwolnienie z pracy. Rozpoznając skargę na bezczynność Sąd Rejonowy związany był zatem tak określonymi granicami skargi na bezczynność. Nie był natomiast uprawniony do wypowiedzania się w kwestii nieprawidłowego (w ocenie S. J. (1)) przyjęcia przez organ rentowy podstawy wymiaru zasiłku chorobowego czy też odszkodowania za obecność na rozprawie. Kwestia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego została określona decyzją z dnia 28 grudnia 2012 roku, a decyzja ta stała się prawomocna w konsekwencji wyczerpania przez S. J. (1) w dniu 4 lipca 2013 roku możliwości jej wzruszenia na drodze sądowej. Tak więc podnoszona i w przedmiotowej apelacji kwestia wydania decyzji określającej wysokość zasiłku chorobowego została już prawomocnie rozstrzygnięta i nie podlega

ponownej kontroli sądowej. W związku z tym nie jest możliwe – jak chciałby wnioskodawca, wielokrotnie akcentujący powyższe żądanie przy każdym kolejnym odwołaniu – ponowne orzekanie o tym samym roszczeniu. Jest to bowiem niedopuszczalne w świetle przepisów procedury cywilnej. W związku z tym w wyroku z dnia 26 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy zasadnie odniósł się jedynie do skargi wnioskodawcy na bezczynność organu rentowego. W ramach tego słusznie Sąd zauważył, że poprzednia skarga z dnia 12 września 2012 roku została rozpoznana wyrokiem z dnia 4 grudnia 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt XI U 760/12, mocą którego stwierdzono, że niewydanie decyzji przez organ rentowy nie miało miejsca z rażącym naruszeniem prawa. Tym samym więc stwierdzono wówczas, że nie doszło do bezczynności po stronie organu rentowego. Jednocześnie w wyroku z dnia 4 grudnia 2012 roku Sąd zobowiązał pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. do wydania w terminie do dnia 28 grudnia 2012 roku decyzji w przedmiocie wysokości zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 maja 2011 roku do dnia 7 listopada 2011 roku. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wykonał powyższe zobowiązanie wydając w dniu 28 grudnia 2012 roku decyzję ustalającą podstawę wymiaru zasiłku chorobowego, którą wnioskodawca zaskarżył. Odwołanie od powyższej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 28 marca 2013 roku w sprawie XI U 157/13, który jednocześnie stwierdził czasową niedopuszczalność drogi sądowej w zakresie – zgłoszonego dopiero na etapie postępowania sądowego - roszczenia o odsetki i sprawę w tym zakresie przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.. Wniesiona przez wnioskodawcę od powyższego wyroku apelacja została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 lipca 2013 roku w sprawie VII Ua 54/13. W tak przedstawiających się realiach sprawy wnioskodawca nie dostrzega, że wnosząc apelację od wyroku z dnia 28 marca 2013 roku wstrzymał wykonanie tego wyroku do czasu zakończenia postępowania apelacyjnego przez tę stronę zainicjowanego. Orzeczenie oddalające apelację wnioskodawcy zapadło w dniu 4 lipca 2013 roku i ta właśnie data była wiążąca dla organu rentowego, ponieważ od tego momentu biegł dwumiesięczny termin do wydania decyzji w przedmiocie odsetek, który upływał dopiero w dniu 4 września 2013 roku. Tymczasem wnioskodawca wniósł skargę na bezczynność organu już w dniu 8 lipca 2013 roku, a więc zaledwie 4 dni od zakończenia postępowania apelacyjnego, w wyniku którego zobowiązanie organu do wydania decyzji stało się prawomocnie wiążące. W związku z tym skarga z dnia 8 lipca 2013 roku nie mogła odnieść zamierzonego skutku prawnego, ponieważ w dniu jej złożenia w żadnym wypadku Zakładowi nie można było przypisać bezczynności.

Na marginesie wskazać jedynie należy, że zgłoszone przez S. J. (1) roszczenie o odsetki nie mogło być przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu, ponieważ kwestia ta jest przedmiotem odrębnej decyzji, do wydania której organ rentowy został zobowiązany wyrokiem z dnia 28 marca 2013 roku (prawomocnym od dnia 4 lipca 2013 roku). Kwestia „waloryzacji z powodu opóźnienia wypłat zasiłku” nie była dotychczas objęta żądaniem S. J. (1), które byłoby zgłoszone bezpośrednio organowi rentowemu, a zatem organowi temu nie sposób przypisać bezczynności w omawianym zakresie. Jeśli idzie o żądanie zasądzenia odszkodowania za wynagrodzenie utracone w związku ze stawiennictwem na rozprawach, to tego rodzaju żądanie jest roszczeniem o zwrot kosztów procesu poniesionych przez S. J. (1) we wcześniejszym postępowaniu sądowym, skoro zostało zgłoszone przed pierwszą rozprawą w sprawie XI U116/13. Jako takie mogło być więc przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego oddalające odwołanie wnioskodawcy było jak najbardziej prawidłowe.

W konsekwencji powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k. p. c. oddalił apelację uznając, że jest ona bezzasadna.

Przewodniczący Sędziowie